

Sygn. akt III KK 429/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Henryk Gradzik
SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej
w sprawie W.P.

skazanego z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 maja 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt XI Ka [...] /16,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt II K [...] /11,

**I. uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Rejonowego w C. w części dotyczącej ciągu przestępstw
określonych w pkt III - w odniesieniu do skazań za czyny w pkt
VIII i XXVI aktu oskarżenia oraz wymierzonych za ten ciąg kar
pozbawienia wolności i grzywny;**

II. w następstwie uchylenia skazań za czyny z pkt VIII i XXVI aktu oskarżenia na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w tym zakresie umarza obciążając kosztami procesu Skarb Państwa;

III. przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L. w postępowaniu odwoławczym w zakresie wymierzenia kar za ciąg przestępstw określonych w pkt III oraz kar łącznych za oba ciągi przestępstw;

IV. w pozostałym zakresie kasację oddala jako oczywiście bezzasadną a wydatkami postępowania kasacyjnego w tej części obciąża W.P.;

V. zarządza zwrot na rzecz oskarżonego wniesionej opłaty od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył W.P. o popełnienie 19 przestępstw z art. 228 § 1 k.k. polegających na przyjmowaniu korzyści majątkowych w postaci pieniędzy w związku z pełnieniem funkcji publicznej Ordynatora [...] Samodzielnego Publicznego Szpitala [...] oraz 8 przestępstw z art. 228 § 4 k.k. polegających na uzależnianiu, w związku z pełnieniem funkcji publicznej ordynatora tego szpitala, wykonania czynności służbowej - zabiegu operacyjnego - od otrzymania stosownej kwoty pieniędzy.

Sąd Rejonowy w C., po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 1 lipca 2016 r., uznał oskarżonego za winnego popełnienia 25 przestępstw stanowiących dwa ciągi przestępstw: A) 20 przestępstw z art. 228 § 1 k.k., w tym przestępstwa popełnionego na przełomie lipca i sierpnia 1997 r. (pkt VIII aktu oskarżenia) oraz w okresie od 11 do 17 sierpnia 1997 r. (pkt XXVI aktu oskarżenia) (pkt III części dyspozytywnej), B) 5 przestępstw z art. 228 § 4 k.k. (pkt IV) i za to na podstawie tych przepisów oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 36 § 2 k.k. skazał go na kary odpowiednio: roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 200 zł każda oraz na karę roku pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 200 zł każda. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu kary łączne roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 250

stawek dziennych grzywny po 200 zł każda (pkt V). Orzekł wobec oskarżonego środki karne przepadku osiągniętych z popełnienia przestępstw z art. 228 § 1 k.k. korzyści majątkowych w kwocie 21150 zł oraz zakaz zajmowania stanowiska ordynatora w placówkach publicznej służby zdrowia na 5 lat (pkt VI i VII).

Uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z pkt VI oraz umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne w zakresie czynu z pkt IX aktu oskarżenia (pkt IX i X).

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego. Zarzucił wyrokowi:

I. „obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. obrazę przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:

a) oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym się głównie do zeznań świadków złożonych w toku postępowania przygotowawczego, którzy następnie na rozprawie zeznawali odmiennie, a w szczególności części zeznań świadków: G.P., A.B., C.P., M.J., E.P., A.Z., B.P. i T.P., A.B., M.K., L.M., H.B., K.B., B.S., L.G., w których zaprzeczają oni swym zeznaniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego, a w których wskazywali, że wręczali W.P. korzyść majątkową - polegającej na nierzetelnej ocenie i odmówieniu waloru wiarygodności, bez należytego i przekonującego uzasadnienia wskazującego na popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, a nadto dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i nie opartą na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocenę przedstawionych wyżej dowodów.

b) oparcie rozstrzygnięcia na części dowodów osobowych i obdarzenie walorem wiarygodności zeznań świadków jedynie z postępowania przygotowawczego, gdy większość z nich przesłuchiwana bezpośrednio przed Sądem nie potwierdziła swoich wcześniejszych zeznań, szczegółowo opisując formy i okoliczności przesłuchania, a zdaniem obrony zaprzeczenie tym okolicznościom przez funkcjonariuszy Policji (na rozprawie w dniu 24 czerwca 2015 r.) nie może być uznane za prawdziwe;

nadto:

c) ogólnikowe stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku, iż motywem działania w toku postępowania świadków była obawa przed oskarżonym biorącym udział w postępowaniu sądowym, gdy prawidłowa analiza ich zeznań w korelacji ze wszystkimi zeznaniami nie powinna prowadzić do takiego wniosku;

2. art. 413 § 1 pkt 5 i 6 i § 2 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zamieszczenie (w sentencji wyroku opisu czynu w pkt. XIX), a następnie nie wypowiedzenie się co do rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie i niewskazania zastosowanych przepisów ustawy karnej, co w ocenie obrony uniemożliwia wypowiedzenie się co do treści orzeczenia;

3. art. 424 § 2 k.p.k. poprzez zamieszczenie zbiorczego, a przez to sprzecznego z kodeksowym wymogiem, uzasadnienia wysokości orzeczonych kar jednostkowych, jak również kary łącznej, a także środków karnych, nie pozwalającego na zorientowanie się w okolicznościach w szczególności łagodzących czy też obciążających jakie Sąd miał na uwadze ferując kary oskarżonemu za poszczególne czyny;

4. obrazę art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na nieustosunkowaniu się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wydanego orzeczenia do dowodów świadczących o winie oskarżonego, a to zeznań świadków w kwestii odmówienia im wiary złożonym w toku postępowania sądowego, jak również braku ustosunkowania się do odmiennych zeznań składanych w toku postępowania przygotowawczego;

5. naruszenie art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - mającą wpływ na treść orzeczenia - nie zawiadomienie o terminie obrońcy oskarżonego na rozprawę w dniu 24.06.2015r. i przeprowadzenie rozprawy pod usprawiedliwioną nieobecność obrońcy, w sytuacji gdy osoba ta należycie usprawiedliwiła niestawiennictwo, a oskarżony nie wyraził zgody na rozpatrzenie sprawy pod nieobecność obrońcy i nie uczestniczył w rozprawie;

6. obrazę art. 392 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezpośredniości i przyjęcie za wiarygodne dowody z zeznań świadków przeprowadzone w postępowaniu przygotowawczym z dyskwalifikacją zeznań złożonych przed Sądem i ujawnienie bez odczytywania zeznań nieżyjących świadków bez wskazania w protokole z jakiej przyczyny te czynności zostały dokonane.

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony W.P. dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza konsekwentnych i logicznych zeznań świadków złożonych w toku postępowania sądowego prowadzi do odmiennych wniosków”.

Na wypadek nie podzielenia tych zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucił:

III. „rażącą niewspółmierność kary i środków karnych przez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i (3) trzech miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia oraz zakazu zajmowania stanowiska ordynatora w publicznych placówkach zdrowia na okres lat 5 (pięciu), choć okoliczności sprawy przemawiały za wymierzeniem niższej kary”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania lub jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie obniżenie kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres lat 2 i odstąpienie od wymierzenia środków karnych.

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że rozstrzygnięcie z pkt II części dyspozytywnej poprzedził stwierdzeniem „w ramach czynu zarzucanego w pkt XIX”. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego. Zaskarżył wyrok w całości oraz zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego:

I. „art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k. i art. 117 § 1 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, przez Sąd Odwoławczy w ramach prowadzonej kontroli instancyjnej, że przeprowadzenie rozprawy przez Sąd I instancji 24 czerwca 2015 r., pod nieobecność jednego z obrońców oskarżonego adw. T.M., która w sposób prawidłowy usprawiedliwiła swoją nieobecność na rozprawie i nie wyznaczyła jednocześnie substytutu nie ograniczyło prawa do obrony W.P. z uwagi na fakt, iż brał w niej udział drugi z obrońców, zaś uprzednio adwokat T.M. ustanowiła substytutu w osobie adw. M.M., który jednakże na

rozprawie w dniu 24 czerwca 2015 r. nie uczestniczył, a zatem w takich okolicznościach Sąd I instancji powinien zarządzić przerwę, ewentualnie rozprawę odroczyć, czego nie uczynił, prowadząc rozprawę pomimo nieobecności jednego z obrońców, czym w sposób oczywisty naruszył prawo oskarżonego do obrony, który osobiście w rozprawie tej nie uczestniczył i nie wyraził zgody na jej prowadzenie pod nieobecność jednego z ustanowionych obrońców;

II. art. 433 § 1 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie podjęcia decyzji o uchyleniu zaskarżonego wyroku w części i umorzeniu postępowania co do czynów zarzuconych skazanemu aktem oskarżenia w pkt VIII i w pkt XXVI, co do których nastąpiło przedawnienie karalności, którego to faktu nie dostrzegł Sąd Rejonowy w C. na skutek wadliwego przyjęcia, wbrew dyspozycji art. 4 § 1 k.k., iż Kodeks karny z roku 1997 był ustawą względniejszą dla W.P., w sytuacji gdy, z uwagi na maksymalną górną granicę ustawowego zagrożenia w przypadku przestępstwa korupcji biernej określonej w art. 239 § 1 d.k.k. na 5 lat przepis ten i ustawa karna z 1969 r., w przypadku tych dwóch czynów, winny być uznane za względniejsze, z uwagi na odpowiednie regulacje normujące zagadnienie przedawnienia karalności występków zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności i przewidujące na podstawie art. 101 k.k. i art. 102 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przedłużenie okresu przedawnienia wynoszącego lat 10 o okres 5 lat, który w przypadku obu tych czynów upływał w roku 2012, co stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w przepisie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.;

III. art. 7 i 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na częściowej tylko, a nadto dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i konstrukcji uzasadnienia podczas rozpoznawania zarzutów apelacji, w tym w szczególności pominięcie całości treści oraz wniosków wynikających ze zgromadzonych dowodów osobowych - zeznań świadków, z jednoczesnym zaniechaniem odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego wskazującego na cel, w jakim środki finansowe były wpłacane, co skutkowało przeprowadzeniem niepełnej kontroli instancyjnej zapadłego wyroku w kontekście zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 7 i 410 k.p.k., dodatkowo

pominięcie dokonania oceny ustaleń zamieszczonych w ramach podstawy faktycznej w kontekście stwierdzenia, iż placówka medyczna, w której funkcję ordynatora pełnił W.P. korzystała z środków publicznych;

IV. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 2 k.p.k. poprzez nie rozważenie wszystkich zarzutów, jakie zostały podniesione w apelacji, a to pominięcie odniesienia się do zagadnienia naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. w zakresie prawidłowości konstrukcji uzasadnienia w tej jego części, która obejmuje uzasadnienie orzeczonej kary”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w L. w pisemnej odpowiedzi na kasację oraz występująca na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej wnieśli o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w zakresie, w jakim zarzuca w pkt II uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej skazania za czyny z pkt VIII i XXVI aktu oskarżenia, co do których w sierpniu 2012 r. nastąpiło przedawnienie karalności.

Rację ma skarżący, że do oceny prawnokarnej tych czynów, jako popełnionych w sierpniu 1997 r., a więc przed wejściem w życie Kodeksu karnego z 1997 r., należało stosować Kodeks karny z 1969 r., gdyż był on dla oskarżonego względniejszy, czego Sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 4 § 1 k.k. nie uczynił, co z kolei zaaprobował Sąd odwoławczy. Kodeks karny z 1969 r. był zaś względniejszy z tego względu, że odpowiednik art. 228 § 1 k.k. na podstawie którego zakwalifikowano te czyny – art. 239 § 1 d.k.k. przewidywał zagrożenie karą pozbawienia wolności do 5 lat, podczas gdy art. 228 § 1 k.k. z 1997 r. – tego rodzaju karą w wymiarze do 8 lat. I właśnie ta okoliczność, to jest górne ustawowe zagrożenie karą, miała decydujące znaczenie dla odmiennego ustalenia okresów przedawnienia karalności tych czynów.

Rozważając tę kwestię na wstępie zauważyć należy, że zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 554) do czynów popełnionych przed wejściem w życie Kodeksu karnego z 1997 r. stosuje się przepisy tego kodeksu o przedawnieniu i zatarciu skazania, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Skoro czyny zarzucane oskarżonemu w pkt VIII i XXVI aktu oskarżenia zostały popełnione w sierpniu 1997 r., to bez wątpienia termin ich przedawnienia nie upłynął przed wejściem w życie tego kodeksu, tj. przed 1 września 1998 r. Do ustalenia terminu przedawnienia ich karalności należało więc stosować przepisy Kodeksu karnego z 1997 r.

Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 k.k., w brzmieniu pierwotnym, karalność przestępstwa stanowiącego występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 10 lat. Ponieważ omawiane czyny stanowiły występkę zagrożone taką karą, niezależnie od tego, którą ustawę by się przyjęło, okres przedawnienia ich karalności był identyczny - wynosił 10 lat. Ale już pierwsza zmiana art. 101 k.k., dokonana ustawą z dnia 23 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. Nr 1323, poz. 1109), wprowadziła w tej kwestii istotne różnice. Zgodnie bowiem z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. okres przedawnienia występów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata (ale nie przekraczającą 5 lat), a więc również czynów z art. 239 § 1 d.k.k., w dalszym ciągu wynosił 10 lat. Natomiast zgodnie z dodanym do art. 101 § 1 punktem 2a k.k., przedawnienie karalności występów zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat (również z art. 228 § 1 k.k.) wydłużono o 5 lat - ustalono na poziomie 15 lat. Dodać można, że w takim kształcie przepisy te obowiązują do chwili obecnej.

Ponieważ termin przedawnienia karalności omawianych czynów nie upłynął przed dniem wejścia w życie tej noweli, tj. przed 3 sierpnia 2005 r., należało, zgodnie z art. 2 tej ustawy, stosować przepisy o przedawnieniu w brzmieniu przez nią nadanym.

Z tego względu do oceny prawnokarnej analizowanych czynów należało, zgodnie z art. 4 § 1 k.k. stosować ustawę poprzednią (art. 239 § 1 d.k.k.), gdyż była

ona względniejsza dla oskarżonego, jako że okres przedawnienia karalności tych czynów według niej był o 5 lat krótszy niż według ustawy nowej.

Dla wyczerpania całości problematyki dodać trzeba, że wobec wszczęcia w dniu 24 listopada 2005 r., a więc przed upływem okresu przedawnienia z art. 101 k.k., postępowania przeciwko osobie, karalność tych czynów uległa, zgodnie z art. 102 k.k., przedłużeniu o kolejne 5 lat. Zgodzić się bowiem trzeba ze skarżącym, że ma tu zastosowanie ten przepis w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396).

W podsumowaniu stwierdzić należy, że zastosowanie się orzekających w sprawie Sądów do reguł prawa międzyczasowego określonych w art. 4 § 1 k.k., a więc przede wszystkim do zasady, że – gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa – stosuje się ustawę nową, chyba że poprzednia jest względniejsza dla sprawcy, i w rezultacie oparcie się na Kodeksie karnym z 1969 r. jako ustawie względniejszej, prowadziło do stwierdzenia, iż do przedawnienia karalności obu tych czynów doszło w sierpniu 2012 r., jako że: sierpień 1997 r. + 10 lat (art. 101 § 1 pkt 3 k.k.) = sierpień 2007 r. + 5 lat (art. 102 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą lutową - z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. 2015.396) = sierpień 2012 r. Natomiast wadliwy, naruszający owe reguły intertemporalne, wybór ustawy obowiązującej w czasie orzekania powodował, że do przedawnienia karalności tych czynów nie doszło – nastąpiłoby to bowiem w sierpniu 2017 r., gdyż: sierpień 1997 r. + 15 lat (art. 101 § 1 pkt 2a k.k.) = sierpień 2012 r. + 5 lat (art. 102 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą lutową) = sierpień 2017 r.

Można dodać, że skoro doszło do przedawnienia karalności tych czynów przed dniem 2 marca 2016 r., a więc kolejną zmianą art. 102 k.k. – ponownie wydłużającą okres przedawnienia do 10 lat (ustawa z 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy –Kodeks karny - Dz. U. z 2016 r. poz. 189) – to stosownie do art. 2 w/w ustawy zmiany tej nie stosuje się.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżonym wyrokiem utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C. skazujący W.P. również za czyny zarzucane mu w pkt VIII i XXVI aktu oskarżenia, których karalność ustała już w sierpniu 2012 r. Takie orzeczenie, jako dotknięte w tym zakresie uchybieniem

stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1pkt 6 k.p.k., ostać się nie może.

Dlatego, Sąd Najwyższy dzieląc zarzut podniesiony w pkt II kasacji, uchylił zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej ciągu przestępstw określonych w pkt III w odniesieniu do skazań za czyny z pkt VIII i XXVI aktu oskarżenia oraz wymierzonych za ten ciąg kar pozbawienia wolności i grzywny. Wobec stwierdzenia, że doszło do przedawnienia karalności tych przestępstw, obowiązkiem sądu kasacyjnego było umorzenie postępowania karnego w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt II.

Sąd Najwyższy nie był zaś, co oczywiste, uprawniony do podjęcia innych rozstrzygnięć, niezbędnych w obliczu decyzji o uchyleniu w określonej części wyroków, zawartej w pkt I. Dlatego sprawę w zakresie wymierzenia na nowo kar pozbawienia wolności i grzywny za ciąg przestępstw określonych w pkt III (po wyeliminowaniu z tego ciągu skazań za dwa czyny) oraz kar łącznych za oba ciągi przestępstw (które uległy rozwiązaniu z mocy prawa) przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L. w postępowaniu odwoławczym. Ponownie rozpoznając sprawę w tym zakresie Sąd ten będzie miał na względzie powyższe uwagi.

Wobec oddalenia na rozprawie kasacji obrońcy W.P. pozostałym zakresie jako oczywiście bezzasadnej, Sąd Najwyższy był zwolniony z obowiązku sporządzenia uzasadnienia na piśmie (art. 535 § 3 k.p.k.). Przesłanki określone w tym przepisie zostały spełnione, gdyż oskarżony nie był pozbawiony wolności, a udział w rozprawie kasacyjnej brał jego obrońca.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu w części umarzającej postępowanie (pkt II) orzeczono zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k., o obciążeniu oskarżonego wydatkami postępowania kasacyjnego (pkt IV) na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zaś o zwrocie na rzecz oskarżonego wniesionej opłaty od kasacji (pkt V) na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.